

Lunine príbehy

Všetky žriebätká sa tešili na večer a na rozprávanie starej mamy Luny. Vždy keď ju obklopili, začala rozprávať o svojej mladosti a o živote v indiánskom kmeni Apačov. Aj tento večer sme si sadli okolo nej a starká Luna začala rozprávať svoj príbeh.

„Raz, keď som sa nervózne prechádzala po výbehu.....“ „Stará mama Luna a čo je to výbeh?“ „No, to je taký priestor, v ktorom je kôň zatvorený a nemôže utiecť.“ „Brrrr, to je hrozné“ zhrozili sa žriebätká. „Neprerušujte ma a počúvate príbeh ďalej. V tomto výbehu sa zrazu ku mne priblížil človek. Niečo nezrozumiteľné mi povedal a pokúšal sa ma dotknúť. Rýchlo som odsunula hlavu. Človek sa zasmial a pristúpil ku mne bližšie. Nervózne som sa pomrvila a utiekla od neho. Človek to vzdal a vyšiel von. Po dvoch týždňoch márných pokusov, vzal človek do ruky nejakú vec a snažil sa mi ju položiť na chrbát.“ „Híííí! zborovo zhíkli všetci.“ „Tá vec ma znervóznila a zhodila som ju. A tak ma človek vzal a zaviedol do výbehu k ostatným koňom. Zdržiavala som sa na kraji, až kým sa mi jeden z mnohých koní vo výbehu neprihovoril.“ „Ahoj! Ja som Rýchly Šíp. A ty si kto?“ „Ach,“ otočila som sa k nemu a povedala svoje meno. „Som Luna.“ „Ty si nová?“ „Áno, prišla som len pred pár týždňami. Ale je to ako večnosť.“ „Stará mama, ako to dopadlo s tým Šípom?“ „Dozvieš sa Dani, buď trpezlivý.“ Luna pokračovala vo svojom príbehu. Čoskoro sa z nás stali dobrí priatelia. Povedali sme si o sebe veľmi veľa. Rýchly Šíp mi vysvetli všetko čo vedel o ľuďoch a ich zvykoch. Povedal mi o veci, ktorú dajú na hlavu koňa a ktorá zabráňuje voľnému pohybu. Boli to pre mňa veľmi cenné rady, pretože už na druhý deň sa mi snažil človek navliecť na hlavu tú vec. Kopla som nohami a postavila sa na zadné. Človek sa nevzdával a chcel ma upokojiť. Ja som sa mu však vyšmykla a utekala preč. Nastal večer a ja som nevedela zaspáť. Musela som myslieť iba na útek. Zobudila som Rýchleho Šípa a povedala mu o mojom pláne. „Musíme preskočiť ten vysoký plot a utiecť.“ „Super! Už dlho som o tom uvažoval a čakal na príležitosť, len sám som sa nikdy neodvážil.“ Prikradla som sa na druhý koniec ohrady a rozbehla som sa plnou rýchlosťou. Rýchly Šíp ma hneď nasledoval. Spolu sa nám podarilo preskočiť ohradu a tešili sme sa zo svojej slobody. Vzápätí si nás však všimol strážca. Bežal rýchlo po svojho koňa a prenasledoval nás. Zakričal aj na ostatných mužov, ktorí vybehli zo svojich stanov a začali nás prenasledovať. No my sme už bežali ako o život. Osedlané kone však boli oveľa pomalšie ako my dvaja. Keď sme sa dostali už dosť ďaleko, každý z nás musel ísť svojou cestou. Skôr ako sme sa rozlúčili, dohodli sme sa, že sa na tomto mieste budeme stretávať každý týždeň. Svoj sľub sme dodržali a odvtedy sme nerozluční priatelia.

„A teraz šup, šup, deti!“

„Ale stará mama, povedz nám ešte niečo!“

„Nie, už musíte ísť spať,“ povedala stará mama Luna a usmiala sa na žriebätká.

Autor: Klára Šolcová

Evanjelická základná škola Zlatice Oravcovej, Rimavská Sobota

1. miesto v I. kategórii